

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Markéty Lehké, Ph.D., a soudců JUDr. Petra Černého, Ph.D., a Mgr. Ladislava Vaško ve věci

žalobce: N. X. Q., narozený „X“,
státní příslušnost Vietnamská socialistická republika,
bytem „X“,
zastoupený Mgr. Petrem Václavkem, advokátem,
sídlem Opletalova 1417/25, 110 00 Praha 1,

proti
žalovanému: Ministerstvo vnitra, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců,
sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 11 2016, č. j. MV-139888-4/SO-2016,

takto:

I. Žaloba se **zamítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podanou prostřednictvím svého právního zástupce v zákonem stanovené lhůtě domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného Ministerstva vnitra, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců, ze 8. 11 2016, č. j. MV-139888-4/SO-2016, jímž bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Ministerstva vnitra, Odboru azylové a migrační politiky, (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 25. 8. 2016, č. j. OAM-311-37/ZR-2015, kterým byla dle § 77 odst. 2 písm. f) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

cizinců“) žalobci zrušena platnost povolení k trvalému pobytu a bylo rozhodnuto o udělení výjezdního příkazu žalobci. Žalobce se současně v žalobě domáhal toho, aby soud uložil žalovanému povinnost nahradit žalobci náklady soudního řízení.

Žaloba

2. Žalobce byl přesvědčen, že žalovaný zásadním způsobem porušil své povinnosti odvolacího orgánu, jeho rozhodnutí odporuje požadavkům na odůvodnění rozhodnutí správních orgánů obsaženým v § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, (dále jen „správní řád“) a zároveň je v rozporu s požadavky na činnost odvolacího orgánu, zejména tedy s § 89 odst. 2 správního řádu. Namítal, že žalovaný opomenul zjistit skutkový stav, o němž nejsou důvodné pochybnosti, jak vyžaduje § 3 správního řádu. Konstatoval, že rozhodnutí správních orgánů jsou v rozporu s § 174a zákona o pobytu cizinců.
3. V první řadě žalobce namítal, že správní orgány v této věci naprosto nesprávně vykládaly a aplikovaly § 77 odst. 2 písm. f) zákona o pobytu cizinců. S odvolací námitkou nesprávného výkladu daného ustanovení se žalovaný podle názoru žalobce nedostatečně vypořádal. Dále uvedl, že žalovaný pochybil, pokud aproboval nezákonný postup správního orgánu I. stupně spočívající v tom, že nebyl proveden výslech družky žalobce paní T. H., čímž došlo podle žalobce k porušení § 36 odst. 3 správního řádu. Namítal, že žalovaný nedostatečně posoudil otázku přiměřenosti rozhodnutí o zrušení povolení k trvalému pobytu žalobce ve vztahu k jeho soukromému a rodinnému životu, přičemž povinnost zjišťovat tyto informace mají správní orgány i bez návrhu, neboť se jedná o řízení vedené z moci úřední. Uvedl, že správní orgány zjišťovaly pouze okolnosti svědčící v jeho neprospěch a zcela rezignovaly na zjišťování okolností pro něj příznivých. Byl toho názoru, že žalovaný nesprávně posoudil jeho odvolací námitku týkající se toho, že správní orgán I. stupně řádně neprovedl jako důkazy trestní rozsudky, na které odkazoval, o provedení těchto listin správní orgán I. stupně v rozporu s § 53 odst. 6 správního řádu neučinil záznam do spisu a ani dle § 18 odst. 1 téhož zákona nese-psal protokol o jejich provedení.
4. Namítal, že rozhodnutí správních orgánů jsou zjevně nepřiměřená z hlediska dopadů do jeho soukromého a rodinného života. Poukázal na skutečnost, že má na území České republiky povolen trvalý pobyt již od roku 2004, do České republiky přicestoval ve svých 14 letech a ve Vietnamu již nemá žádné relevantní vazby. Nezpochybňoval, že trestnou činnost spáchal, jednalo se však o jednorázový poklesek, za který nyní splácí svůj dluh společnosti, a před tímto skutkem vedl bezúhonný život a řádný život má v plánu vést i po propuštění z výkonu trestu odnětí svobody. Zdůraznil, že správní orgány jeho případ očividně paušalizují, a odůvodnění jejich rozhodnutí jsou proto nepřezkoumatelná. Zdůraznil, že vůbec nepřihlédly k tomu, že byl podmíněně propuštěn z výkonu trestu odnětí svobody, a že tedy příslušný soud dospěl k názoru, že jej uložený trest napravil. Žalobce dále ve vztahu k podmínce, pro kterou mu byl zrušen trvalý pobyt, namítal nedostatečné zjištění skutečného stavu věci a nesprávné odůvodnění napadeného rozhodnutí, které odporuje § 68 odst. 3 správního řádu. Žalobce poukázal na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu č. j. 8 As 68/2012–39, v němž tento soud definoval podmínky pro přezkum zrušujícího rozhodnutí ve vztahu k povolení k pobytu. Zdůraznil, že nemůže obstát, pokud správní orgány provedou úvahu v otázce přiměřenosti dopadů rozhodnutí jen v omezené míře nebo se s nimi nevypořádají vůbec. Jakékoli odůvodnění ohledně dopadů v rozhodnutí žalovaného chybí. Poznamenal, že správní orgány jsou povinny postupovat dle § 3 správního řádu, a bylo proto jejich povinností se minimálně pokusit o

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

vyslechnutí žalobce k problematice faktorů uvedených v § 174a zákona o pobytu cizinců. Závěrem nesouhlasil s konstatováním správních orgánů, že ukončení trvalého pobytu neznamena vyhoštění cizince, neboť jim jsou známy jeho osobní a rodinné poměry, a musí jim tak být zřejmé, že jiný bezprostředně navazující pobyt nemůže získat.

Vyjádření žalovaného k žalobě

5. Žalovaný k výzvě soudu předložil správní spis a písemné vyjádření k žalobě, v němž navrhl její zamítnutí pro nedůvodnost. Žalovaný uvedl, že žalobou napadené rozhodnutí splňuje všechny požadavky, které jsou stanoveny v § 68 odst. 3 správního řádu. Byl přesvědčen, že v řízení postupoval v souladu se zákonem, nepřekročil meze správního uvážení a přezkoumatelným způsobem zdůvodnil, jak se vypořádal s námitkami žalobce. V podrobnostech odkázal na spisový materiál a obsah žalobou napadeného rozhodnutí.

Ústní jednání soudu

6. Při jednání soudu konaném dne 17. 4. 2019 právní zástupce žalobce setrval na tom, že žaloba byla podána důvodně a soud by jí měl v plném rozsahu vyhovět. Dále zdůraznil, že žalobce důvodnost žaloby spatřuje především ve skutečnosti, že správní orgány se nedostatečně vypořádaly s posouzením přiměřenosti dopadů svých rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce. Poukázal přitom na to, že žalobce na území České republiky žije od svých čtrnácti let, dopustil se sice trestné činnosti, avšak za ni byl již potrestán.
7. Pověřený pracovník žalovaného při tomtéž jednání navrhl zamítnutí žaloby pro nedůvodnost. K věci zdůraznil, že žalobce sice na území České republiky pobýval od svých čtrnácti let, nicméně krátce po dosažení zletilosti se dopustil velmi závažné trestné činnosti na úseku drogové kriminality, za což byl odsouzen k trestu odnětí svobody v trvání sedmi let. Nesouhlasil s tím, že by žalobou napadené rozhodnutí představovalo z pohledu žalobce pokračující trestání jeho osoby, když předmětné rozhodnutí představuje administrativní opatření České republiky v reakci na to, že se žalobce náležitě nesocializoval na jejím území. K tomu podotkl, že žalobce strávil ve výkonu trestu odnětí svobody pět let s tím, že v současné době je podmíněně propuštěn se zkušební dobou do roku 2020 či 2021. Byl toho názoru, že žalovaný svým rozhodnutím neporušil § 174a zákona o pobytu cizinců.

Správní spis

8. Z obsahu správního spisu soud zjistil následující podstatné skutečnosti. Oznámením o zahájení řízení ze dne 19. 2. 2015, které bylo žalobci doručeno dne 25. 2. 2015, zahájil správní orgán I. stupně řízení ve věci zrušení trvalého pobytu žalobce dle § 77 odst. 2 písm. f) zákona o pobytu cizinců z důvodu pravomocného odsouzení k nepodmíněnému trestu odnětí svobody za spáchání úmyslného trestného činu. Rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 1. 11. 2013, sp. zn. 4 T 13/2013, ve spojení s rozsudkem Vrchního soudu v Praze ze dne 7. 5. 2014, č. j. 11 To 3/2014-8674, který nabyl právní moci dne 7. 5. 2014, byl žalobce spolu s H. T. T. a D. D. H. odsouzen pro zločin nedovolené výroby a jiného nakládání s omamnými a psychotropními látkami a s jedy podle § 283 odst. 1, odst. 2 písm. a), odst. 3 písm. c) zákona č. 40/2009 Sb., trestní zákoník, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „trestní zákoník“), ve stádiu pokusu podle § 21 odst. 1 trestního zákoníku v jednočinném souběhu se zločinem krádeže podle § 205 odst. 1 písm. b), odst. 4 písm. a) trestního zákoníku k úhrnnému trestu odnětí svobody v trvání sedmi let. Z potvrzení Vězeňské služby České republiky ze dne 14. 1. 2016 a opisu z rejstříku trestů fyzických

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

osob soud zjistil, že žalobce byl téhož dne podmíněně propuštěn z výkonu trestu odnětí svobody na základě rozhodnutí Obvodního soudu pro Prahu ze dne 14. 1. 2016, sp. zn. 1 PP 435/2015, přičemž mu byla stanovena zkušební doba do 14. 1. 2021. Dne 29. 6. 2016 byl proveden výslech žalobce, který uvedl, že ve Vietnamu žije jeho matka s přítelem, se svou matkou nemá ideální vztah a nejsou v kontaktu. Konstatoval, že mu matka nikdy neřekla, kdo je jeho biologickým otcem. Nevěděl, jak se jmenují jeho sourozenci, ani kde bydlí. Vypověděl, že jeho družka T. N. H. žije v Berlíně, kde pracuje v restauraci. Znájí se 5 let, nikdy spolu nebydleli, žalobce za ní jezdí pouze na návštěvy. Dále uvedl, že oficiálně není zaměstnán, nepodniká, živnostenské oprávnění nemá, ale od 14. 1. 2016 pracuje v herně jako brigádník. Ke své trestné činnosti uvedl, že byl mladý, kamarádil se špatnou partou lidí, o celkové trestné činnosti nevěděl, byl jen řidičem. Konstatoval, že na něm není nikdo existenčně závislý. Dne 25. 8. 2016 správní orgán I. stupně vydal rozhodnutí č. j. OAM-311-37/ZR-2015, kterým žalobci zrušil povolení k trvalému pobytu na území České republiky dle § 77 odst. 2 písm. f) zákona o pobytu cizinců. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce prostřednictvím svého právního zástupce neodůvodněné odvolání ze dne 6. 9. 2016, které doplnil podáním ze dne 7. 10. 2016. Následně vydal žalovaný žalobou napadené rozhodnutí, které nabylo právní moci dne 8. 11. 2016.

Posouzení věci soudem

9. Napadené rozhodnutí soud přezkoumával podle části třetí hlavy druhé prvního dílu zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 větě druhé a třetí a v § 75 odst. 2 větě první s. ř. s. Z ní vyplývá, že soud přezkoumává rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během lhůty třiceti dnů ode dne doručení napadeného rozhodnutí, jak stanoví § 172 odst. 1 věty první zákona o pobytu cizinců. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení odůvodnit. Bez návrhu žalobce pak musí soud podle § 76 odst. 2 s. ř. s. přihlídnout toliko k takovým vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají jeho nicotnost. Takové nedostatky však nebyly v projednávané věci zjištěny.
10. Na tomto místě soud předesílá, že po přezkoumání skutkového a právního stavu, po prostudování obsahu předloženého správního spisu a po provedeném ústním jednání dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
11. Předně soud uvádí, že v přezkoumávaném případě je nutno vycházet z § 77 odst. 2 písm. f) zákona o pobytu cizinců, ve znění účinném do 17. 12. 2015, ačkoliv žalovaný vydal žalobou napadené rozhodnutí dne 8. 11. 2016, neboť řízení o ukončení trvalého pobytu žalobce bylo zahájeno dne 25. 2. 2015. Podle přechodného ustanovení obsaženého v čl. IV bodu 1 zákona č. 314/2015 Sb., kterým se mění zákon č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů, zákon č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů, zákon č. 221/2003 Sb., o dočasné ochraně cizinců, ve znění pozdějších předpisů, a další související zákony, platí, že *řízení podle zákona č. 326/1999 Sb., zahájené přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona a do tohoto dne neskončené, se dokončí a práva a povinnosti s ním související se posuzují podle zákona č. 326/1999 Sb., ve znění účinném přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona.*
12. Podle § 68 odst. 3 správního řádu se v odůvodnění uvedou důvody výroku nebo výroků rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, a informace o tom, jak se správní orgán Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí.

13. Podle § 77 odst. 2 písm. f) zákona o pobytu cizinců Ministerstvo vnitra platnost povolení k trvalému pobytu dále zruší, jestliže byl cizinec pravomocně odsouzen soudem České republiky za spáchání úmyslného trestného činu k nepodmíněnému trestu odnětí svobody, za podmínky, že toto rozhodnutí bude přiměřené z hlediska jeho zásahu do soukromého nebo rodinného života cizince.
14. Podle § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí.
15. Soud se nejprve zabýval namítanou nepřezkoumatelností žalobou napadeného rozhodnutí. Podle přesvědčení soudu se žalovaný dostatečně vypořádal s odvolací námitkou nesprávného výkladu § 77 odst. 2 písm. f) zákona o pobytu cizinců provedeného správním orgánem I. stupně. Žalovaný k tomu v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí konstatoval, že shromážděné podklady prokazují závěr, že žalobce byl pravomocně odsouzen soudem České republiky za spáchání úmyslného trestného činu k nepodmíněnému trestu odnětí svobody, a na základě této skutečnosti je dán zákonný důvod pro zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu žalobci na území České republiky podle § 77 odst. 2 písm. f) zákona o pobytu cizinců. Žalovaný, jakož i správní orgán I. stupně, rovněž hodnotili dopady svých rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce a shledali, že v tomto případě nebude dopad rozhodnutí správních orgánů znamenat nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života žalobce. Své úvahy v tomto směru ve svém rozhodnutí (srov. stranu 3 žalobou napadeného rozhodnutí) žalovaný podrobně odůvodnil. Z uvedeného je zřejmé, že je nepravdivé tvrzení žalobce, že v rozhodnutí žalovaného chybí jakékoli odůvodnění ohledně dopadů do soukromého a rodinného života žalobce. Soud nesouhlasí ani s tím, že by správní orgány případ žalobce paušalizovaly. Z rozhodnutí správních orgánů je naopak zřejmé, že vycházely z konkrétních okolností, které k osobě žalobce zjistily nebo které jim žalobce sdělil, a na podkladě těchto konkrétních okolností případ žalobce vyhodnotily. Jejich závěry v této věci jsou tedy individualizované k případu žalobce a nejsou paušalizující. Soud konstatuje, že rozhodnutí správních orgánů jsou přezkoumatelná a jsou i v souladu s požadavky obsaženými v § 68 odst. 3 správního řádu. Z výše popsanych důvodů považuje soud žalobcem vznesenou námitku nepřezkoumatelnosti za nedůvodnou.
16. Dále soud hodnotil námitku nesprávného výkladu a aplikace § 77 odst. 2 písm. f) zákona o pobytu cizinců správními orgány. Z daného ustanovení plyne, že pro zrušení trvalého pobytu je třeba, aby současně byly splněny dvě podmínky, a to odsouzení za spáchání úmyslného trestného činu k nepodmíněnému trestu odnětí svobody a přiměřenost tohoto rozhodnutí z hlediska jeho zásahu do soukromého nebo rodinného života cizince. Mezi účastníky není v posuzované věci sporu o tom, že žalobce byl rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 1. 11. 2013, sp. zn. 4 T 13/2013, ve spojení s rozsudkem Vrchního soudu v Praze ze dne 7. 5. 2014, č. j. 11 To 3/2014-8674, odsouzen pro zločin nedovolené výroby a jiného nakládání s omamnými a psychotropními látkami a s jedy podle § 283 odst. 1, odst.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

2 písm. a)., odst. 3 písm. c) trestního zákoníku ve stádiu pokusu v jednočinném souběhu se zločinem krádeže podle § 205 odst. 1 písm. b), odst. 4 písm. a) téhož zákona k úhrnnému trestu odnětí svobody v trvání sedmi let. Správní orgány jsou stejně jako správní soud vázány rozhodnutími trestního soudu o tom, zda byl spáchán trestný čin a kdo jej spáchal, a nemohou si o těchto okolnostech učinit úsudek samy. Je tedy zjevné, že v případě žalobce byla naplněna první podmínka obsažená v § 77 odst. 2 písm. f) zákona o pobytu cizinců pro zrušení trvalého pobytu, neboť žalobce byl odsouzen za spáchání úmyslného trestného činu k nepodmíněnému trestu odnětí svobody. Správní orgány rovněž hodnotily podmínku přiměřenosti rozhodnutí z hlediska jejich zásahu do soukromého a rodinného života žalobce, přičemž dopad svých rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce neshledaly nepřiměřeným. Správní orgány tedy vyložily a aplikovaly dané ustanovení naprosto správně a nelze jim v tomto ohledu nic vytknout. Námitka žalobce je proto nedůvodná.

17. Dále se soud zabýval námitkami žalobce, že rozhodnutí správních orgánů jsou nepřiměřená z hlediska zásahu do jeho soukromého nebo rodinného života. Tyto námitky považuje soud za nedůvodné. Žalovaný se touto otázkou podrobně zabýval na stranách 3 až 5 žalobou napadeného rozhodnutí. Soud se ztotožňuje se žalovaným v tom, že dopady rozhodnutí správních orgánů do soukromého a rodinného života nejsou nepřiměřené. Z obsahu správního spisu je zřejmé, že matka i sourozenci žalobce žijí ve Vietnamu, svého otce žalobce vůbec nezná. Družka žalobce, jak plyne z výpovědi žalobce provedené ve správním řízení, žije a pracuje v Berlíně, přičemž žalobce ji pouze navštěvuje. Z uvedeného je dle soudu zjevné, že žalobce v České republice nevede žádný reálný (fungující) rodinný život, a proto přesídlení žalobce do země původu nemůže znamenat výrazný zásah do jeho rodinného života, neboť přímí příbuzní žalobce, se kterými žalobce dle svých slov ani nemá dobré vztahy, žijí ve Vietnamu. Návrat žalobce do Vietnamu neznamená nutně ani přerušování vztahu s družkou žijící a pracující ve Spolkové republice Německo, neboť se mohou vzájemně navštěvovat i v případě, že žalobce bude žít ve své domovské zemi, byť soud nepopírá, že by to bylo v mnoha ohledech složitější než v případě pobytu žalobce na území České republiky. Žádné další intenzivní rodinné či sociální vazby žalobce v řízení před správními orgány neuvedl. Rovněž skutečnost, že žalobce žije na území České republiky od svých čtrnácti let, nelze samu o sobě hodnotit jako natolik významnou okolnost, která by bránila zrušení jeho trvalého pobytu. Z obsahu správního spisu dále plyne, že žalobce se jako člen organizované skupiny dopustil v České republice drogového zločinu, za který byl pravomocně odsouzen k trestu odnětí svobody v trvání sedmi let. Žalobce si měl a mohl být při páčání takového závažného úmyslného trestného činu vědom toho, že může dojít ke zrušení jeho trvalého pobytu, jakožto možného následku plynoucího z předmětné trestné činnosti. Žalobce by si měl též uvědomit, že k datu vydání žalobou napadeného rozhodnutí sice pobýval na území České republiky téměř třináct let, z toho však více než pět a půl roku strávil ve výkonu trestu odnětí svobody, přičemž dobu, kterou žalobce strávil ve výkonu trestu odnětí svobody, přitom rozhodně nelze přičítat v jeho prospěch. Z výše popsanych důvodů soud neshledal, že by skutečnost, že žalobce pobývá na území České republiky od roku 2004, představovala s ohledem na jeho závažné a společensky velice škodlivé protiprávní jednání nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života žalobce. Pokud jde o ekonomickou činnost žalobce na území České republiky, žalobce ve správním řízení uvedl pouze to, že pracuje jako brigádník v herně. Soud konstatuje, že v případě brigádnické práce nejde o natolik specifickou činnost, že by ji nemohl žalobce vykonávat ve své vlasti, žalobce je dospělý muž, který by se měl být

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

schopen o sebe postarat, a to i mimo území České republiky, přičemž správním orgánům žalobce nesdělil žádné důvody, které by mu v tom bránily.

18. Co se týče přiměřenosti zásahu do rodinného a soukromého života žalobce, lze odkázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 10. 2016, č. j. 2 Azs 147/2016-30, www.nssoud.cz, který se též týkal zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu v návaznosti na pravomocné odsouzení za spáchání zločinu, v němž se uvádí, že „*stěžovatel si měl a mohl být při páčání natolik závažného úmyslného trestného činu vědom veškerých možných důsledků, které s sebou odhalení předmětné trestné činnosti ponese, a to jak v rovině trestněprávní, tak i rovině zákona o pobytu cizinců (srov. např. nález Ústavního soudu ze dne 18. 2. 1999, sp. zn. IV. ÚS 108/97). Žije-li na území státu, jehož není občanem, musí počítat s tím, že zavrženíhodné jednání směřující proti závažným právem chráněným zájmům toho státu, jehož se dopustí, může mít s velkou pravděpodobností za následek, že daný stát ukončí právo stěžovatele na jeho území pobývat. Stěžovatel tak mohl a měl předpokládat, že svým jednáním vystaví obtížím spojeným s ukončením svého kvalifikovaného pobytového režimu v České republice vedle sebe sama i své rodinné příslušníky, a o to více se měl zavrženíhodného jednání vyvarovat.*“ Tyto závěry se plně uplatní i v nyní projednávaném případě (obdobně za podobné skutkové situace viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 3. 2017, č. j. 5 Azs 274/2016-42, www.nssoud.cz). Žalobce se na území České republiky dopustil závažné trestné činnosti, za kterou byl pravomocně odsouzen, v důsledku čehož splnil podmínky pro zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu dle § 77 odst. 2 písm. f) zákona o pobytu cizinců, neboť možný zásah do jeho soukromého a rodinného života nepřevážil nad veřejným zájmem na ochraně veřejného pořádku.
19. Soud se dále zabýval námitkou nesprávného posouzení odvolací námitky žalovaným týkající se toho, že správní orgán I. stupně řádně neprovedl jako důkazy trestní rozsudky, na které odkazoval, o provedení těchto listin správní orgán I. stupně v rozporu s § 53 odst. 6 správního řádu neučinil záznam do spisu a ani dle § 18 odst. 1 téhož zákona nese-psal protokol o jejich provedení. K otázce provedení trestních rozsudků, z nichž správní orgány vycházely a které byly od počátku součástí správního spisu, lze uvést, že se nepochybně jedná o listinné důkazy. Podle § 53 odst. 6 správního řádu platí, že *o provedení důkazu listinou se učiní záznam do spisu. Za přítomnosti účastníků nebo zúčastněných osob, anebo účastní-li se úkonu veřejnost, se důkaz listinou provede tak, že se listina přečte nebo sdělí její obsah.* Soud poukazuje na závěry rozsudku ze dne 13. 3. 2013, č. j. 1 As 157/2012-40, v němž Nejvyšší správní soud uvedl, že „*správní orgán není povinen postupovat dle § 51 odst. 2 správního řádu z roku 2004, tj. vyrozumět účastníka řízení o provádění důkazů mimo ústní jednání, jde-li o provedení důkazu listinou.*“ Ke stejnému závěru dospěl Krajský soud v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích v rozsudku ze dne 20. 1. 2016, č. j. 52 A 84/2015-61, v němž konstatoval, že „*při dokazování prostřednictvím písemných podkladů jsou práva účastníka řízení zajištěna postupem podle § 36 odst. 3 správního řádu z roku 2004, § 51 odst. 2 téhož zákona se neužije.*“ Soud konstatuje, že správní orgán I. stupně pochybil, pokud o provedení trestních rozsudků neučinil záznam do spisu či o tomto nevyhotovil protokol, jak stanovuje § 53 odst. 6 správního řádu. Nicméně toto formální pochybení nemá žádný dopad do procesních práv žalobce, neboť žalobce se s danými trestními rozsudky mohl seznámit v rámci možnosti vyjádřit se k podkladům rozhodnutí podle § 36 odst. 3 správního řádu. Žalobce však této možnosti nevyužil. Jak k tomu ostatně dodává doktrína: „*Takový postup [přečtení či sdělení obsahu listiny – pozn. soudu] by zcela postrádal význam v případě, kdy určitá listina je a po celou dobu správního řízení (a i poté) zůstane součástí spisu, na základě čehož mají účastníci řízení možnost se s ní na základě § 38*

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

seznámit - pouhé přečtení takové listiny nebo sdělení jejího obsahu neznamena z hlediska listiny samotné žádnou přidanou hodnotu’.“ (Vedral, J. Správní řád. Komentář. II. vydání. Praha: Bova Polygon, 2012, s. 537, na tento názor odkázal Nejvyšší správní soud např. v rozsudku ze dne 21. 8. 2014, č. j. 10 As 16/2014–25, nebo ze dne 3. 7. 2013, č. j. 1 As 23/2013–53). Dále soud upozorňuje na skutečnost, že oba trestní rozsudky, na jejichž základě byl žalobce ve výkonu trestu, mu z povahy věci byly známy již před zahájením tohoto správního řízení, a o jejich existenci a obsahu žalobce tedy nepochybně věděl. Obsah daných rozsudků proto nemohl být pro žalobce jakkoli překvapivý. Soud uzavírá, že vada řízení spočívající v tom, že správní orgán I. stupně o provedení trestních rozsudků neučinil záznam do spisu či o tomto nevyhotovil protokol, nemá vliv na zákonnost rozhodnutí správních orgánů.

20. Soud dále posuzoval námitku žalobce, že žalovaný pochybil, pokud aproboval nezákonný postup správního orgánu I. stupně spočívající v tom, že nebyl proveden výslech družky žalobce paní T. H. Pro vypořádání této námítky považuje soud za důležité upozornit na to, že správní orgány nijak nezpochybnilly existenci vztahu mezi žalobcem a jeho družkou a intenzitu tohoto vztahu hodnotily ve světle toho, jak tento vztah popsal sám žalobce. Na tomto místě soud opětovně zdůrazňuje, že žalobce ve správním řízení při své výpovědi dne 29. 6. 2016 uvedl, že jeho družka, se kterou se znají pět let, žije a pracuje v Berlíně, kde ji žalobce navštěvuje. Při hodnocení uvedeného vztahu přitom nelze pominout ani skutečnost, že žalobce byl po převážnou dobu trvání jejich vztahu uvězněn (od 18. 6. 2012 do 14. 1. 2016). Z popsaného je dle soudu zjevné, jak je ostatně již výše uvedeno, že nelze uvažovat o tom, že by vztah mezi žalobcem a jeho družkou způsoboval natolik intenzivní zásah do rodinného a soukromého života žalobce, který by měl bránit zrušení jeho trvalého pobytu. Dále musí soud zdůraznit, že žalobce v žalobě neuvedl žádnou konkrétní skutečnost ke kvalitě a intenzitě svých rodinných vazeb, kterou by správní orgány nehodnotily, a ani nezpochybňoval správnost skutkových zjištění, pouze nesouhlasil s vyhodnocením skutkového stavu ze strany správních orgánů. Za tohoto stavu i soud považuje žalobcem navrženou výpověď jeho družky za nadbytečnou, neboť ta by nemohla přispět k dalšímu objasnění povahy a intenzity rodinných vazeb, které si žalobce při svém pobytu na území České republiky vybudoval. Soud proto sdílí závěr žalovaného o tom, že výpověď družky žalobce nebyla v projednávaném případě nutná ke zjištění skutkového stavu. Soud tedy konstatuje, že předmětná námitka žalobce je nedůvodná.
21. Soud shrnuje, že správní orgány řádně vyhodnotily dopady svých rozhodnutí do rodinného a soukromého života žalobce. K tomu zjistily všechny podstatné skutečnosti, jak vyžaduje § 3 správního řádu, a to i ty, které svědčí ve prospěch žalobce. V tomto směru považuje soud za zásadní, že žalobce v žalobě neuvedl žádnou konkrétní skutečnost, kterou by správní orgány nehodnotily, a ani nezpochybňoval správnost skutkových zjištění, pouze nesouhlasil s vyhodnocením skutkového stavu ze strany správních orgánů. Žalobce by si měl v této souvislosti uvědomit, že je to především on, který by měl správním orgánům popsat své rodinné, ekonomické, kulturní a jiné vazby, jež má na území České republiky. Povinnost správního orgánu zjistit všechny rozhodné okolnosti svědčící ve prospěch i v neprospěch účastníka řízení nelze vykládat tak, že by měl za účastníka řízení dovozovat vazby na území České republiky, které žalobce neuvádí; ostatně je to právě účastník řízení, který své vazby, které si na území České republiky vybudoval, zná. Soud proto považuje námitku žalobce stran nedostatečnosti skutkových zjištění ze strany správních orgánů za nedůvodnou, neboť ty zjišťovaly rodinné vazby žalobce jak na území České republiky, tak v zemi původu, hodnotily jeho ekonomické poměry, délku jeho

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

pobytu na území České republiky, jeho věk, zdravotní stav, společenské a kulturní vazby na území České republiky a intenzitu vazeb k jeho domovskému státu, a ze svých skutkových zjištění řádně, logicky a srozumitelně vyvodily své právní závěry.

22. Za bezpředmětnou považuje soud námitku žalobce spočívající v tom, že správní orgány jsou povinny postupovat dle § 3 správního řádu, a bylo proto jejich povinností se minimálně pokusit o vyslechnutí žalobce k problematice faktorů uvedených v § 174a zákona o pobytu cizinců, neboť žalobce byl, jak soud ostatně opakovaně uvádí, v tomto řízení dne 29. 6. 2016 řádně vyslechnut.
23. Za zcela irelevantní soud považuje námitku žalobce, že nesouhlasí se správními orgány v tom, že ukončení trvalého pobytu neznamená vyhoštění cizince, neboť jim jsou známy jeho osobní a rodinné poměry, a musí jim tak být zřejmé, že jiný bezprostředně navazující pobyt nemůže získat. Soud k této námitce opětovně zdůrazňuje, že podstatnými okolnostmi pro zrušení povolení k trvalému pobytu dle § 77 odst. 2 písm. f) zákona o pobytu cizinců je pouze to, zda byl žalobce pravomocně odsouzen k nepodmíněnému trestu odnětí svobody, a to za podmínky, že toto rozhodnutí bude přiměřené z hlediska jeho zásahu do soukromého nebo rodinného života cizince. Tyto dvě podmínky, jak je výše uvedeno, byly naplněny. Okolnost, zda žalobce může po zrušení trvalého pobytu pobývat na území České republiky na základě jiných pobytových oprávnění či že může mít po určitou dobu problém se získáním nižšího pobytového oprávnění v důsledku jím spáchané trestné činnosti, není pro rozhodnutí o zrušení trvalého pobytu rozhodující, a správní orgány ji proto nemusí v tomto řízení hodnotit. Pokud tedy žalovaný poukázal na to, že nebylo rozhodnuto o vyhoštění žalobce, ani mu nebyl dlouhodobě zakázán pobyt na území České republiky, nemůže mít toto konstatování žádný vliv na zákonnost rozhodnutí správních orgánů.
24. Soud opakovaně zdůrazňuje, že pro zrušení trvalého pobytu dle § 77 odst. 2 písm. f) zákona o pobytu cizinců je rozhodné odsouzení za spáchání úmyslného trestného činu k nepodmíněnému trestu odnětí svobody a přiměřenost tohoto rozhodnutí z hlediska jeho zásahu do soukromého nebo rodinného života cizince. Obě tyto podmínky byly v případě žalobce splněny. Okolnost, že byl žalobce podmíněně propuštěn, je pro toto řízení tedy zcela irelevantní a správní orgány ji nemusely hodnotit, neboť ta nic nemění na tom, že žalobce naplnil podmínky pro zrušení trvalého pobytu ve smyslu výše uvedeného ustanovení zákona o pobytu cizinců.
25. Žalobu vyhodnotil soud v mezích uplatněných žalobních bodů jako zcela nedůvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
26. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému náklady řízení nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly, ani jejich náhradu nepožadoval, a proto soud vyslovil, že žádný z účastníků nemá na náhradu nákladů řízení právo.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty

na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 17. dubna 2019

JUDr. Markéta Lehká, Ph.D. v.r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)